

C311 – OND35

VLAAMS PARLEMENT



Zitting 2007-2008

3 juli 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Els Van Weert tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over bijkomende initiatieven tegen geweld op school	1
Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het afnemende aantal leden assisterend academisch personeel (AAP)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de pedagogische begeleiding van leerlingen met ADHD tijdens de examens	4
Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over schoolbezoeken aan concentratiekampen	5
Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de communicatie met de federale minister van Volksgezondheid over de planning van het medische aanbod	7
BIJLAGE	
Bijlage bij de vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de communicatie met de federale minister van Volksgezondheid over de planning van het medische aanbod	13

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van mevrouw Els Van Weert tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over bijkomende initiatieven tegen geweld op school

De voorzitter: Mevrouw Van Weert heeft het woord.

Mevrouw Els Van Weert: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het zal u niet verbazen dat het opnieuw over dit onderwerp gaat. Ik grijp terug naar wat u hebt aangekondigd toen we het hierover eerder al in deze commissie hadden, naar aanleiding van een concreet initiatief om in Antwerpen het geweld op school aan te pakken. Op 24 april 2008 zei u dat u uw administratie de opdracht had gegeven om tegen het einde van het schooljaar 2007-2008 een overzicht te maken van de genomen initiatieven en te bekijken welke bijkomende initiatieven er nog kunnen worden genomen met betrekking tot geweld op school. Is er op dat vlak iets te melden? Verder wil ik graag vernemen of u van plan bent om tegen het begin van het schooljaar de schooldirecties mee te delen hoe ze wapendracht in scholen moeten aanpakken.

Uiteraard hebt u in dat verband ook kennis genomen van het Antwerpse initiatief. Alle scholen en netten hebben overlegd en een consensus bereikt over de aanpak. Eigenlijk hebben ze een concreet actieplan uitgewerkt, inclusief de uitbouw van een meldpunt en de registratie van meldingen. Is dat een naar de rest van Vlaanderen uit te breiden model? Op het eerste gezicht lijkt me dit een erg goede aanpak, waarvoor een bijzonder groot draagvlak bestaat.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, wat de eerste vraag betreft, wil ik zeggen dat mijn administratie intussen inderdaad een oplijsting heeft gemaakt van wat er in Vlaanderen bestaat rond geweld op school. Ze verdiept zich momenteel ook nog wat meer in de achtergrond van geweldsproblemen. Ik heb mijn ronde van gesprekken met scholen over de problematiek van geweld op school verder gezet en heb bij hen vooral vragen gesteld over wat er volgens hen nodig is om daaraan tegemoet te komen. Mijn administratie volgt tevens de ontwikkelingen in Nederland verder op.

Ik gaf vorige keer reeds aan dat de initiatieven uit Nederland die voor ons eventueel ook interessant kunnen zijn,

in casu de registratie van geweldsincidenten en de kwaliteitsteams veiligheid, eigenlijk nog niet helemaal op punt stonden ten tijde van ons werkbezoek van 3 april. De Nederlandse collega's hoopten dat deze initiatieven tegen het einde van dit schooljaar in voege zouden gaan. Het zou dan ook nuttig zijn om, wanneer die maatregelen al een tijdje gelopen hebben, nog eens af te spreken met de Nederlandse collega's om hun eerste ervaringen te bespreken en dan pas te bekijken of die maatregelen ook bij ons relevant kunnen zijn. U gaf trouwens zelf vorige keer al aan dat het verstandig is om af te wachten of initiatieven die in Nederland nog in de kinderschoenen staan, wel nuttig blijken te zijn.

Welke initiatieven komen in aanmerking om uitgevoerd te worden? Gezien wat ik net heb gezegd, is het op dit moment nog iets te vroeg om daarop te antwoorden. U hebt dan belangrijke vragen over wapendracht gesteld. Ik heb in ons vorige debat duidelijk gesteld dat het niet mijn bedoeling is om voor de scholen een gedetailleerde omzendbrief te maken over de manier waarop moet worden opgetreden op het vlak van discipline, wapens enzovoort. De meeste scholen zijn bijzonder duidelijk: wapenbezit wordt niet getolereerd. Het behoort tot de autonomie van de scholen om een beleid inzake wapendracht in hun school te ontwikkelen. Hierover kunnen uiteraard wel afspraken worden gemaakt op het niveau van de inrichtende macht.

U vraagt dan of ik kennis heb genomen van het Antwerpse initiatief. Ik ben inderdaad op de hoogte van het initiatief om in de schoolreglementen van alle Antwerpse scholen een wapenclausule op te nemen. Ik heb daar ook geen problemen mee. Na het incident met de steekpartij in Antwerpen is men constructief beginnen nadenken over een betere preventie en de aanpak van dergelijke incidenten. Mijn administratie wordt regelmatig op de hoogte gehouden van de ideeën en de vorderingen die men hierin maakt.

De Antwerpse schepen van Onderwijs heeft het initiatief genomen tot een gezamenlijke wapenclausule. Aan de invoering daarvan is uitgebreid overleg met alle betrokken onderwijsnetten vooraf gegaan. Men heeft er ongeveer een jaar over gedaan om tot deze eenvormige aanpak te komen. Dat was dus niet zo'n eenvoudige oefening. Wat mij betreft sluit niets uit dat andere steden of inrichtende machten een dergelijk overkoepelend initiatief nemen. Het feit dat er binnen een stad of gemeente samen wordt nagedacht over hoe men komt tot een beleid inzake geweld op school, zowel preventief als remediërend, past volledig in mijn visie van een lokaal flankerend onderwijsbeleid.

De voorzitter: Mevrouw Van Weert heeft het woord.

Mevrouw Els Van Weert: Ik weet dat u belang hecht aan de autonomie van de scholen. Dat is terecht. De wil om het probleem ten gronde aan te pakken, is er. Alle scholen vragen instrumenten om de wapendracht en het geweld aan te pakken. Men vraagt zich ook af hoe het zit met de samenwerking met de politie. Verder is men erg bezorgd over het imago van de school, en dat is een van de redenen waarom het niet zo gemakkelijk was om in Antwerpen een consensus te realiseren. Men vreest dat fouilleringen en registraties negatief zullen afstralen op de reputatie van de scholen.

De Antwerpse aanpak, waarbij men netoverschrijdend in alle scholen op dezelfde manier te werk gaat, kan daaraan ten dele remediëren. Zo kan men de angst om gestigmatiseerd te worden, wegwerken. Misschien kan men een pilootproject opzetten om de Antwerpse ervaringen te bundelen en voor geheel Vlaanderen ter beschikking te stellen. Op dat vlak kan uw administratie wel degelijk een positieve rol vervullen zonder dat dit de vorm van een omzendbrief of extra maatregelen moet aannemen. Leren van elkaars ervaring en dat vergemakkelijken is belangrijk. Ik hoop dat u in dat licht te werk zult gaan.

De voorzitter: De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme: Wie moet het initiatief nemen? Men moet daar heel voorzichtig in zijn. Het is belangrijk dat afspraken in dit verband pas goed zijn als er een draagvlak bestaat. De scholen zelf moeten er dus het nut van inzien.

We hebben er in Antwerpen een jaar over gedaan om zo'n handelingsprotocol te kunnen afsluiten en een eenvormige passage te laten opnemen in de schoolreglementen, omdat we absoluut niet wilden ingaan tegen de wil van de scholen. We wilden dat de scholen vrijwillig zouden meewerken. Binnen alle netten zijn er scholen die ter zake voorop willen lopen en scholen die daar terughoudend in zijn. Voor ons was het heel belangrijk daar een gelijkvormig beleid tegenover te kunnen zetten, ook voor de organisatie van de politiediensten. Dat vergt immers een bijkomende inzet en afspraken, waarbij we ons niet uitsluitend richten op bepaalde scholen of een bepaald net. Dat, ook met de informatie-uitwisseling die daarover tot stand komt op stedelijk niveau, lijkt me slechts haalbaar en werkbaar als het wordt onderschreven door alle scholen en alle vertegenwoordigers van de scholen. Dat wou ik toch even zeggen.

Als mensen geïnteresseerd zijn te vernemen hoe dat model tot stand is gekomen, wat het eigenlijk inhoudt en hoe het zit met de evaluatie ervan – na verloop van tijd, want het begint slechts volgend schooljaar – dan zijn we, zoals altijd, graag bereid daar informatie over te geven. Ik kan me echter moeilijk voorstellen dat een identieke werkwijze overal te reproduceren valt. We

moeten rekening houden met de plaatselijke omstandigheden, cultuur en dergelijke. Dat is de enige werkbare wijze. Daar ben ik echt van overtuigd.

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, ik was iets te laat: mijn excuses daarvoor. U weet dat dit onderwerp me na aan het hart ligt. Ik heb me daar toch wel terdege over gedocumenteerd, ook in het verleden. Ik verwijs naar de actuele vraag die we daar eerder over hebben gesteld. We moeten proberen weloverwogen stappen voorwaarts te zetten.

Mijnheer de minister, u hebt daarnet verwezen naar het werkbezoek aan Nederland dat u destijds had aangekondigd in de plenaire vergadering, naar aanleiding van het steekincident. Misschien is het te vroeg om naar de bevindingen daarvan te vragen, maar we moeten proberen vooruitgang te boeken wat dit probleem betreft, en lessen trekken uit de knowhow die ter zake in Nederland wordt opgedaan. Kunt u wat licht werpen op de timing of het verslag van uw bevindingen?

Het erg nuttige experiment van Antwerpen is niet voor de eerste maal in de kijker gekomen. We hebben dat toen ook besproken, in dezelfde vergadering. Ik verwijs nog steeds naar de vzw ASMA, die stelt dat het algemeen wapenverbod een goede zaak is. De autonomie van de scholen ter zake is erg belangrijk. Het is zaak ook die scholen te overtuigen van het nut van een goede communicatie. De angst bij een aantal scholen dat hun imago zou worden besmeurd, lijkt me niet terecht. Net het omgekeerde lijkt me het geval: als scholen daarover duidelijk en consequent communiceren, kunnen ze een duidelijk imagoversterkend effect krijgen als die scholen geweld in al zijn vormen verwerpen. Dat moet het uiteindelijke doel zijn van ons onderwijs. Scholen moeten het imago hebben dat zoiets evident is.

De voorzitter: Ik weet niet of u aanwezig was toen de minister heeft geantwoord. Hij heeft gezinspeeld op het werkbezoek en op het terugkoppelen naar de mensen in Nederland.

Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Toen onze mensen op 3 april in Nederland waren, is gebleken dat de initiatieven onvoldoende ver waren gevorderd om er nuttige conclusies uit te trekken. De Nederlanders hebben ons gezegd dat dit tegen het einde van het schooljaar meer ontwikkeld zal zijn. Dan gaat het onder meer over de registratie en de kwaliteitsteams. Ik denk dat we nog eens een werkbezoek aan Nederland moeten brengen, om te zien wat dat geeft. Op dat vlak heb ik daar eigenlijk nog niet veel uit kunnen besluiten.

Ik ben het met u eens over het belang van het Antwerpse voorbeeld. Zoals de heer Voorhamme heeft gezegd, is het inderdaad noodzakelijk dat scholen er zelf van overtuigd raken dat het goed is voor dat collectieve imago van het onderwijs en alle deelnemende scholen dat dat gebeurt. Dat ze het allemaal doen, creëert een gemeenschappelijkheid die belangrijk is. Er is immers geen beleidsconcurrentie tussen scholen, in de ene of de andere richting. Dat lijkt me heel belangrijk.

Mevrouw Van Weert, ik deel wel de klemtoon van de heer Voorhamme: we moeten dat van onderuit laten groeien. Ze moeten bereid zijn om dat te doen. Dat moet van onderuit komen, want het zijn de scholen die dit moeten doen. Dat lijkt me inderdaad de goede aanpak. We kunnen dat niet tot stand brengen door het vanuit Brussel op te leggen en te forceren. Dat lijkt me niet zo eenvoudig. Dit is echter een zeer mooi voorbeeld van hoe lokaal consensus en actie tot stand kunnen worden gebracht.

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Mijnheer de minister, ik dring toch aan op iets meer ondersteuning van het project. U beschikt over diverse communicatiekanalen, zoals Klasse. Het goede voorbeeld van Antwerpen moet ingang vinden in heel Vlaanderen. We moeten dat maximaal promoten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het afnemende aantal leden assisterend academisch personeel (AAP)

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag gaat over het academisch personeel. Ik stel ze ook naar aanleiding van een discussie die we in de commissie voor Economie met minister Ceysens hebben gehad, over de doctoraatsbeurzen. Er is een advies gekomen van de Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid (VRWB). Daarin wordt gesteld dat de verschillen tussen beurzen van het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek (FWO) en beurzen van het Instituut voor Innovatie door Wetenschap en Technologie (IWT) niet meteen hoeven te worden weggevoerd. Misschien moeten enkele sociale voordelen op elkaar worden afgestemd, maar er moet een zekere differentiatie kunnen blijven. De som van 1,4 miljoen euro

waarin is voorzien in het actieplan Onderzoekslaan, kan beter worden aangewend voor een uitbreiding van het bursale korps, zo luidde het.

De voorbije jaren is er een ontwikkeling gaande waarbij de universiteiten steeds meer bursalen aannemen, ten koste van het aantal voltijdse werknemers met het statuut van assisterend academisch personeel (AAP). Dat heeft gevolgen. Het heeft natuurlijk te maken met de loonkosten: bursalen zijn goedkoper voor de universiteit dan een AAP-lid. In sommige faculteiten zou het nu al zover zijn dat er geen klassieke assistenten meer worden aangeworven, enkel nog bursalen. Dat heeft gevolgen voor de onderwijstaken van de universiteit. De bursalen mogen slechts 10 procent van hun tijd aan onderwijstaken besteden, terwijl dat voor de klassieke assistenten ongeveer 30 procent of meer is. Nemen we mee in overweging dat er drie bursalen kunnen worden aangeworven voor elke twee AAP'ers, dan is er nog steeds een verlies qua onderwijstaken.

Een andere evolutie binnen de universiteiten is dat het aantal professoren, het zogenaamde zelfstandig academisch personeel (ZAP), al evenmin toeneemt. Er is sprake van een bijna-stabilisering. Als men dus het aantal AAP'ers en bursalen vergelijkt met het aantal professoren, ziet men dat er de voorbije jaren meer AAP'ers en bursalen moesten worden begeleid. We kunnen ons dan afvragen in welke mate ze kwaliteitsvol werden begeleid.

Mijnheer de minister, hoe evalueert u het advies van de VRWB? Kunt u ermee akkoord gaan die differentiatie in verloning te behouden, zodat er veeleer kan worden geïnvesteerd in een uitbreiding van het bursalenkorps? Hoe evalueert u de vaststelling dat de onderwijstaken versnipperd zijn over een groot aantal bursalen, in plaats van dat ze geconcentreerd zijn bij voltijdse AAP-leden? Hoe evalueert u de trend van het dalende aantal voltijdse AAP-leden en het stijgende aantal bursalen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, voor alle duidelijkheid wil ik eerst even de context situeren. Het gaat hier om een advies van de VRWB betreffende een discussienota van minister Ceysens over doctoraatsbeurzen en postdoctorale mandaten. Hoewel ik niet in de plaats van minister Ceysens wil treden, kan ik hier stellen dat een van de voorstellen in de discussienota een volledige harmonisering van de beurzen van het FWO en van het IWT-Vlaanderen is. Het gaat dan om het beursbedrag, het vakantiegeld, de eindejaarspremie en andere sociale voordelen. De VRWB wil de verschillen in die laatste en naar verhouding zwaarst doorwegende categorie wegwerken, maar vindt het niet noodzakelijk de beursbedragen volledig gelijk te trekken. De VRWB wil het

budget dat hiervoor zou moeten worden ingezet, met name 1,4 miljoen euro, liever aan een uitbreiding van het bursalenkorps besteden.

Op zich sta ik uiteraard achter elke investering die de wetenschappelijke capaciteit van het hoger onderwijs vergroot. Het aantrekken van meer onderzoekers mag uiteraard niet ten koste van het statuut van de onderzoekers gaan. We moeten geen eerste-, tweede- en derde-rangsbeurzen in het leven roepen om de capaciteit te kunnen uitbreiden. Tegelijkertijd kan enige differentiatie in bepaalde gevallen verantwoord zijn. Hier moeten echter goede argumenten voor zijn. Het VRWB-advies gaat hier helaas niet dieper op in.

We zitten hier met een delicate evenwichtsoefening. Ik heb begrepen dat minister Ceysens na ontvangst van het advies van de VRWB heeft besloten dit verder te laten uitpluizen. Ik wil hier trouwens ook wijzen op de minderheidsnota bij het advies. In die nota wordt opgemerkt dat er grote verschillen binnen de beurzenstelsels bestaan. De universiteiten zijn hier zelf verantwoordelijk voor. Dit moet eveneens een aandachtspunt in de harmonisatieplannen worden.

Ik stel vast dat de universiteiten veeleer bursalen inzetten dan de klassieke assistenten door bursalen vervangen. Dit klinkt misschien enigszins gelaten. Veel meer dan dit vaststellen, kan ik evenwel niet doen. De universiteiten zijn immers vrij een eigen personeelsbeleid te ontwikkelen. Indien zij de onderwijstaken liever onder verschillende bursalen verdelen dan bij een aantal assistenten concentreren, is dat hun eigen keuze.

Die keuze kan echter bepaalde gevolgen hebben. De universiteiten moeten zich hiervan bewust zijn. Er is het risico van een te grote versnippering van de onderwijstaken en een verdunning van de ondersteuning van het ZAP. Indien dit te ver gaat, dreigt een negatieve beoordeling tijdens de visitatie en de accreditatie van de opleiding. Bovendien wordt de druk op bursalen opgevoerd. Ze moeten meer tijd aan hun onderwijstaken besteden. Dit gaat ten koste van hun onderzoek.

Een evenredige uitbreiding van alle geledingen van het universitair personeel valt uiteraard boven een stijging van het aantal bursalen te verkiezen. In de loop van de voorbije jaren is het aandeel van de tweede, derde en vierde geldstroom in de financiering van de universiteiten steeds meer toegenomen. Het ZAP en het AAP worden door de eerste geldstroom gefinancierd. Aangezien het aantal AAP- en BAP-leden ten aanzien van het aantal ZAP-leden zowat is verdubbeld, vormt vooral de versterking van het ZAP-kader een aandachtspunt. Minister Ceysens en ikzelf hebben in dit verband al een aantal maatregelen getroffen.

Wat mijn eigen bevoegdheden betreft, denk ik aan het nieuwe financieringssysteem van het hoger onderwijs.

We pompen niet enkel meer geld in het hoger onderwijs. We hebben tevens een model uitgetekend dat de universiteiten ertoe aanzet om in een stabiele onderzoeksbasis te investeren. Ik wil er tevens op wijzen dat de invoering van het tenure-trackstelsel in het net goedgekeurde Onderwijsdecreet XVIII ook voor een versterking van het ZAP-kader zal zorgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de pedagogische begeleiding van leerlingen met ADHD tijdens de examens

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mevrouw de voorzitter, nu de vakantie, althans in het leerplichtonderwijs, is aangebroken, zou ik graag even op de organisatie van de voorbije examenperiode terugblikken. Ik wil het hier vooral hebben over de pedagogische begeleiding van leerlingen met ADHD, dyslexie en andere leerproblemen.

We hebben in de pers vernomen dat in het Sint-Ritacollege in Kontich voor het eerst een project voor alle leerlingen met leerproblemen is opgestart. Leerlingen met ADHD en dyslexie en hyperkinetische leerlingen konden twee aparte lokalen gebruiken om hun examens af te leggen. Hun examens begonnen een half uur vroeger. Ze konden hun examen een half uur later afgeven. Ze kregen bijgevolg meer tijd om hun examen in te vullen en de kans zich beter te concentreren. Bovendien konden sommige leerlingen, indien nodig, in een apart lokaal even ontspannen en energie kwijtrafen. Een toezichthouder speelde in op de tekortkomingen die met ADHD gepaard gaan. Hij ging onder meer na of alle vragen waren ingevuld.

Leerlingen met ADHD kunnen zeer verstandig zijn, maar ten gevolge van hun beperkingen komt dit niet altijd tot uiting. Dit is zeker het geval in stressgerelateerde periodes. In ieder geval heeft het Sint-Ritacollege kinderen met specifieke noden een grote dienst bewezen. Er zijn in Vlaanderen ongetwijfeld meer scholen waar gelijkaardige projecten lopen.

Mijnheer de minister, kunt u me meedelen of u het project in het Sint-Ritacollege hebt opgevolgd? Wat zijn uw bevindingen? Verdient dit project volgens u opvolging in andere scholen? Op die manier kan leerlingen met

ADHD en dyslexie immers aparte zorg worden aangeboden. Op welke wijze wilt u dit doen? Denkt u dat de uitwerking van dergelijke projecten met betrekking tot ADHD, dyslexie en andere leerproblemen ook na de invoering van het nieuwe zorgsysteem nog mogelijk is?

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik zou me graag in persoonlijke naam bij deze vraag om uitleg aansluiten. Ik ben het helemaal eens met het voorstel om in een aangepast kader voor leerlingen met ADHD te voorzien. Ik zou dit evenwel willen opentrekken naar andere leerlingen. Ik denk niet enkel aan leerlingen met die afwijking of stoornis, maar ook aan leerlingen met dyslexie, autisme en andere problemen. Zij komen evengoed in aanmerking.

Ik denk dat die aanpak in heel wat scholen al bestaat. Het lijkt me niet slecht die mensen wat bevestiging te geven. Ze zijn goed bezig. Ze moeten weten dat dit allemaal kan. Vaak vragen leerkrachten zich af of ze niet met twee maten en twee gewichten werken. Dat lijkt me helemaal niet het geval. Leerlingen met dergelijke afwijkingen komen hiervoor in aanmerking. De Vlaamse overheid moet dit ondersteunen. Misschien moet dit nog eens duidelijk worden bekendgemaakt. De instellingen en de scholen moeten weten dat die mogelijkheid bestaat.

Ik wil trouwens nog opmerken dat de Examencommissie van de Vlaamse gemeenschap dit al in de praktijk brengt. Leerlingen met autisme beschikken over meer tijd en over een rustig lokaal. Ze mogen de examens afzonderlijk afleggen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, de regelgeving betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs stelt dat het met vrucht beëindigen van leerjaren niet noodzakelijk aan het slagen voor afzonderlijke toetsen, examens of proeven over een deel of het geheel van de vorming is gebonden. De organisatie hiervan ressorteert dan ook exclusief onder de bevoegdheid van de inrichtende machten van het onderwijs. Bijgevolg moet de onderwijsinstelling zelf beslissen over de praktisch-logistieke aanpak van examens. Ze hoeft geen verantwoording aan de overheid af te leggen of aan de overheid te rapporteren. Indien een onderwijsinstelling op dit vlak vernieuwingen doorvoert of experimenten uitprobeert, kan of mag de overheid bijgevolg geen ondersteunende of opvolgende rol spelen.

Uiteraard is het een positieve vaststelling dat een onderwijsinstelling faciliteiten creëert voor leerlingen met specifieke behoeften zoals dyslexie en ADHD. Die faciliteiten moet men als een goed praktijkvoorbeeld via pedagogische begeleidingsdiensten en andere netwerken in het onderwijsveld kunnen worden verspreid. Met

leerzorg zal dit soort van faciliteiten nog uitgebreider worden toegepast.

U vraagt zich af of dat na de invoering van het nieuwe zorgsysteem nog mogelijk zal zijn. Het antwoord is jazer: in het kader van wat wij leerzorg noemen, zullen leerlingen met dit soort problemen die het gemeenschappelijk curriculum volgen en de eindtermen nastreven op leerzorgniveau I of op leerzorgniveau II worden ingeschaald. Op leerzorgniveau I zal de school dan werken aan preventie, differentiatie en/of remediëring als didactische maatregelen voor deze leerlingen. De door u vermelde maatregelen inzake de evaluatie vallen onder de noemer differentiatie.

Als een leerling met dit soort problemen wordt ingeschaald in leerzorgniveau II – dat zal het geval zijn als aantoonbaar blijkt dat met de preventieve zorg, het differentiëren en remediëren op leerzorgniveau I alleen een onvoldoende adequaat antwoord kon of kan worden gegeven op de specifieke onderwijsbehoeften van de leerling – zullen er bijkomend compenserende en/of dispenserende maatregelen worden genomen om die leerling toe te staan het gemeenschappelijke curriculum te kunnen volgen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik dank u voor het antwoord. Ik leid daaruit af dat de onderwijsinstellingen zelf hun examens naar eigen inzichten mogen organiseren. Ik zou dan toch zeker ingaan op de suggestie van de voorzitter om de scholen te stimuleren en erop wijzen dat wat men doet, voor deze kinderen erg goed is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over schoolbezoeken aan concentratiekampen

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, verwijzend naar mijn actuele vraag van 20 februari 2008 wil ik nogmaals terugkomen op het gratis vervoer van leerlingen naar concentratiekampen.

Nadat de federale defensie-minister De Crem in februari de gratis busreizen met legervoertuigen afschafte, konden we eind mei in diverse kranten lezen dat de

federale minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael een overleg zou starten met de gemeenschappen om dergelijke bezoeken opnieuw te organiseren. Hij zou onder meer met u contact opnemen om dergelijke schoolbezoeken terug mogelijk te maken.

In het kader van de burgerschapsvorming is het zeer belangrijk dat dergelijke schoolbezoeken plaatsvinden. Nu de laatste levende getuigen van die vreselijke oorlogsperiode stilaan maar zeker verdwijnen, zijn deze musea van zeer groot belang. De meeste concentratiekampen zijn ingericht als musea. De boodschap die ze uitdragen is een waarschuwing voor jonge mensen, want ze tonen waartoe fanatisme en racisme kunnen leiden.

Ik wil u dan ook graag het volgende vragen. Heeft minister Patrick Dewael hierover al contact opgenomen? Indien ja, hoe is dit overleg verlopen? Is de minister bereid geld vrij te maken om schoolbezoeken aan de concentratiekampen van Buchenwald en Dora in de toekomst opnieuw mogelijk te maken? Indien ja, hoeveel? Verder verneem ik graag of er eventueel nog andere initiatieven zijn genomen. Ik meen me immers te herinneren dat u nog niet zo lang geleden in de krant een ander initiatief hebt aangekondigd.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Herinneringseducatie is belangrijk. Niemand ontkent dat, tenzij negationisten. In het kader van vredesopvoeding is het belangrijk dat de herinnering aan deze geschiedenis levend wordt gehouden. Ik was zelf met een groep van leerlingen in Buchenwald, op een bijeenkomst waar de jodenvervolgung werd herdacht. Ik kan u verzekeren dat de jongeren sterk onder de indruk waren van die herdenking en daaraan goed hebben geparticipeerd.

We weten ook dat er al een initiatief is genomen, dat hier al is besproken, naar aanleiding van een vraag over Auschwitz. Ik heb er toen op aangedrongen dat de doelgroep van de initiatieven niet beperkt blijft tot leerlingen van het tso en het bso, maar zich uitstrekt over alle leerlingen, zelfs die van de basisschool. De heer Verstreken zei het al: in eigen land is er In Flanders Fields. Ik ondersteun in elk geval de vraag van mevrouw Demeulenaere om te overleggen en na te gaan of er steun kan worden verleend.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, u vraagt me of minister Patrick Dewael hierover al contact heeft opgenomen. Het antwoord is neen.

U vraagt me ook of ik bereid ben geld vrij te maken. Na de berichten over het afschaffen van de busreizen heb ik mijn kabinet en administratie de opdracht gegeven uit te zoeken hoe we een nieuwe impuls aan herinneringseducatie zouden kunnen geven. De vraag is of je dat

als onderwijsminister het best doet door tussen te komen in de kosten van busreizen, dan wel op een andere manier. Hoe zorg je ervoor dat de geïnvesteerde middelen effectief resulteren in betere herinneringseducatie op school?

Op basis van overleg met deskundigen en informatie over de noden van het onderwijsveld is beslist vooral te werken aan het transparanter maken van het Belgische aanbod van herinneringseducatie voor de Vlaamse scholen. Want dat is het grootste probleem voor de scholen: er bestaat wel een ruim aanbod van musea en projecten, maar voor leerkrachten is het heel moeilijk om door de bomen het bos te blijven zien. Zoals ik u ook in het antwoord op uw vroegere vraag heb meegedeeld, acht ik het noodzakelijk de scholen ervan bewust te maken dat ook dichterbij huis heel wat mogelijkheden bestaan om via herinneringseducatie leerlingen lessen uit het verleden te laten trekken. Er bestaan immers heel wat organisaties in België die hierover een educatief ondersteuningsaanbod voor scholen hebben ontwikkeld.

Mijn collega's in de Vlaamse Regering en ik hebben beslist in dit verband een centrale rol toe te kennen aan de vzw Kazerne Dossin, die ook zal instaan voor de uitbouw van het Vlaamse Memoriaal in Mechelen. Zoals u onlangs via de pers hebt kunnen vernemen, heb ik voor de vzw Kazerne Dossin 70.000 euro vrijgemaakt om de coördinatie op het vlak van herinneringseducatie voor het Vlaamse onderwijs te verzorgen. De opdracht die de vzw heeft gekregen, past in de uitbouw van het huidige Joods Museum voor Deportatie en Verzet tot een nieuwe site met een memoriaal, een museum en een documentatiecentrum.

De vzw zal deze taak op zich nemen, in samenwerking met andere actoren die actief zijn op het vlak van herinneringseducatie – zoals het Fort van Breendonk, de Auschwitz Stichting en het federale Veteraneninstituut – en met de pedagogische begeleidingsdiensten van de verschillende onderwijsnetten en het Departement Onderwijs en Vorming. Op die manier is een afstemming op de noden en behoeften van het onderwijsveld verzekerd, wat niet het geval zou zijn als we het beschikbare budget enkel zouden gebruiken om bussen naar de voormalige concentratiekampen te laten rijden.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik weet alvast wat mij te doen staat. Ik hoop dat de projecten waarvoor u geld vrijmaakt na enige tijd erg effectief zullen zijn. Maar die effectiviteit zullen we pas na een tijdje kunnen evalueren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de communicatie met de federale minister van Volksgezondheid over de planning van het medische aanbod

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, dit onderwerp wordt niet voor het eerst besproken, en het behoort ook niet exclusief tot de bevoegdheden van het Vlaams Parlement. Het is echter wel bijzonder relevant voor het beleid van de minister inzake de instroom en uitstroom van de artsen- en tandartsenopleidingen.

De discussie over de contingentering loopt al lang. We stellen vast dat de afgelopen jaren de planningscommissie het contingent geregeld heeft verhoogd. We kunnen ons daar vragen bij stellen. We stellen in elk geval vast dat een en ander ook heeft geleid tot een nieuwe discussie in de federale regering. Dat resulteerde in een beslissing die de federale minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid ongeveer een maand geleden heeft bekendgemaakt.

Ze stelde onder meer nadrukkelijk dat het vergelijk niet alleen na de logische en verplichte adviezen van de Raad van State, maar ook na overleg met de gemeenschappen tot stand is gekomen. Het KB voorziet onder meer in nieuwe quota voor artsen en in een regularisatie van het huidige overtal aan studenten, door wat het 'lissagesysteem' wordt genoemd. Het legt ook minimumquota voor huisartsen op en stelt het herhaaldelijk door Vlaanderen gevraagde kadaster van de medische beroepen in het vooruitzicht.

Het is duidelijk dat de beslissingen genomen door de federale overheid een belangrijke invloed hebben op bevoegdheidsdomeinen van de Vlaamse Gemeenschap. Het aantal huisartsen en specialisten dat tot het beroep wordt toegelaten, veronderstelt immers een samenhang met de visie die Vlaanderen heeft op de organisatie, de structuur en de werking, van de gezondheidszorg op middellange en lange termijn. Daarnaast behoort het tot de verantwoordelijkheid van de minister van Werk, Onderwijs en Vorming studenten duidelijkheid te verschaffen over hun perspectief op de arbeidsmarkt, en dus de instroom en de beroepsmogelijkheden zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen.

Het belang van het vernoemde KB met betrekking tot het in Vlaanderen gevoerde beleid is dan ook niet gering. Mijnheer de minister, in welke mate werd de Vlaamse Regering betrokken bij het overleg waarvan sprake is in de communicatie van de federale minister? Welk standpunt heeft de Vlaamse Regering daar

vertolkt? Acht u het KB dat op 12 juni werd gepubliceerd, verenigbaar met het standpunt dat de Vlaamse Regering heeft ingenomen?

De federale minister kondigde ook een 'globalere' hervorming aan, na het tot stand komen van het kadaster van de medische beroepen. Wat wordt daarmee bedoeld en zal de visie van de minister of de federale regering, voor zover daar thans een zicht op is, overeenstemmen met wat Vlaanderen wil doen aan de hand van dat kadaster?

Kunt u zich vinden in het gelanceerde voorstel tot regularisatie van de overtallige geneeskundestudenten en de vooropgestelde maxima tot 2018? Mijns inziens bestaat immers het risico dat de scheefftrekking tussen de beide gemeenschappen wat het aantal artsen per capita betreft, niet wordt weggewerkt.

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mevrouw de voorzitter, ik wil me daar even bij aansluiten. Mijnheer de minister, u herinnert zich wellicht nog dat mijn collega, de heer Tack, u op 20 mei 2008 hierover heeft ondervraagd. Toen was er echter nog maar sprake van een ontwerp-KB. Uw antwoord op zijn, toch wel vrij uitgebreide, uiteenzetting was toen vrij kort. U stelde dat het gesprek met minister Onkelinx nog niet had plaatsgevonden, hoewel krantenberichten lieten uitschijnen dat dat al wel zou zijn gebeurd. U verklaarde ook de inhoud van het KB nog niet te kennen, en stelde dat u geen uitspraak ten gronde wou doen alvorens u de details ervan zou kennen. Als u eenmaal die details zou kennen, zou u de Vlaamse Regering een proeve van standpunt voorleggen.

Na dat antwoord heeft de heer Tack u nog een aantal bijkomende vragen gesteld. Hij heeft u toen onder meer uw mening gevraagd over het feit dat al die zaken al in de pers verschenen, dat er allerhande geruchten de ronde over deden en dat de Vlaamse Regering hier niet over werd geconsulteerd. Hij heeft u toen ook gevraagd wat eventueel de gevolgen zouden kunnen zijn voor Vlaanderen. Ondertussen is dat KB er blijkbaar wel. Er is alleszins al uitgebreid over gecommuniceerd. Dat gesprek heeft ondertussen wellicht wel plaatsgevonden. Wat was het resultaat ervan? Wat is het standpunt dat de Vlaamse Regering inmiddels heeft ingenomen? Aansluitend op de laatste vraag van mijn collega zou ik willen weten welke gevolgen u hierbij concreet voor Vlaanderen ziet, meer bepaald wat de toelatingsexamens betreft. Zullen die moeten worden aangepast? Zullen de normen moeten worden versoepeld? Hoe zal dat anders kunnen worden opgevangen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte leden, minister Onkelinx heeft de ministers van (hoger) Onderwijs en de ministers van Volksgezondheid van de beide gemeenschappen op respectievelijk 21 en 22 mei ontvangen. Tijdens dat overleg heeft ze haar plannen toegelicht en ons gevraagd een standpunt ten aanzien van het KB te willen innemen.

In de week na de vergadering bij minister Onkelinx hebben minister Vanackere en ikzelf een ontwerp van standpunt aan de Vlaamse Regering voorgelegd. Op de vergadering van 6 juni heeft de regering daarover een beslissing genomen en het standpunt laten overmaken aan de federale ministerraad. Overigens was dat standpunt in geschreven vorm al wel iets eerder informeel ter beschikking van minister Onkelinx, zodat men niet kan zeggen dat men dat pas op de dag van de ministerraad heeft gekregen. De federale regering heeft blijkbaar akte genomen van ons standpunt, maar tot op heden zonder enige praktisch gevolg. Ik vind dat niet alleen bijzonder teleurstellend, maar ook onaanvaardbaar. De Vlaamse Regering heeft gekozen voor een constructieve en diplomatische aanpak om federaal resultaten te boeken, maar de resultaten blijven, op zijn zachtst gezegd, zeer onduidelijk.

Ik zal u niet het hele standpunt voorlezen. Het beslaat drie bladzijden. Ik zal het u wel ter beschikking stellen (*zie bijlage*).

U hebt vervolgens gevraagd of ik het KB van 12 juni 2008 van minister Onkelinx verenigbaar acht met het standpunt van de Vlaamse Regering. Het antwoord daarop is neen, maar als u het standpunt erop naleest, zult u merken dat het veel breder gaat dan een loutere commentaar op het KB an sich. Een aantal wijzigingen ten opzichte van het oorspronkelijke KB acht ik op zich wel aanvaardbaar. Dan doel ik op wat uit de vorige regeerperiode stamt. Concreet denk ik bijvoorbeeld aan het verlaten van de vaste verhouding voor de verdeling van het aantal plaatsen in de respectieve vervolgoopleidingen voor huisartsen en specialisten. Om echter even op dit onderwerp door te gaan: toch kan ik niet tevreden zijn met enkel die regeling. Het signaal is uiteraard belangrijk, maar veel te zwak. Om effectief het beoogde minimumaantal huisartsen te kunnen halen, is de voorgestelde regeling volgens mij en de hele Vlaamse Regering absoluut onvoldoende.

Om te beginnen wil ik sterkere garanties dat die minimale aantallen voor de huisartsen daadwerkelijk worden gehaald. De minimale aantallen moeten jaarlijks worden afgedwongen, in plaats van een lissage tot 2018 toe te laten. Dat is nu artikel 6, paragraaf 2, punt 3 van het KB. In het KB moet een duidelijker en niet-vrijblijvend sanctiemechanisme worden ingeschreven, indien die minimale aantallen niet worden bereikt. Naarmate het quantum van de huisartsen oningevuld blijft, zou de federale minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid haar

goedkeuring achterwege moeten laten voor stageplannen van de specialisten. Dat klinkt hard, maar het vooruitzicht alleen zou wel eens een zeer effectieve manier kunnen zijn om de instroom in de huisartsenopleiding voldoende substantieel bij te sturen.

In onze nota doen we ook een suggestie voor een financieel bestraffingsmechanisme. Dat is een idee. Voor de kenners: dat gaat over de B7-financiering van het ziekenhuisbudget. Op het eerste gezicht gaat het over de ziekenhuizen, en niet de faculteiten, maar het zijn de faculteiten die verantwoordelijk zijn. Voor mijn part kan die B7 worden gereduceerd als er geen voldoende evenwicht is tussen het aantal specialisten en het aantal huisartsen.

Een betekenisvolle toename van het aantal kandidaten dat gemotiveerd kiest voor de huisartsenopleiding, is volgens mij ook onlosmakelijk verbonden met de herwaardering van het beroep. In het standpunt van de Vlaamse Regering heb ik hiervan dan ook een apart aandachtspunt gemaakt. Zoals gezegd, dat overstijgt het technische karakter van het KB en van de contingentering. De herwaardering van het beroep van huisarts is echter absoluut noodzakelijk om reële resultaten te krijgen. Ze is een *conditio sine qua non* om de toegenomen aandacht voor de huisartsen in de uitwerking van de contingentering niet louter symbolisch te laten zijn. Dan denk ik bijvoorbeeld aan het fameuze statuut voor de huisartsen in opleiding (haio's). Het is onbegrijpelijk dat dat er nog steeds niet is.

De federale minister heeft een 'globalere hervorming' aangekondigd, na het tot stand komen van een kadaster van de medische beroepen. Dat strookt met de visie van de Vlaamse Regering. Het staat vast dat we met betere gegevens tot een meer accurate planning kunnen komen. Ik kijk met ongeduld uit naar de realisatie van het kadaster van medische beroepen, want dat kadaster zal toelaten om veel nauwkeuriger uit te maken wie op welke plaats en in welke mate actief is in onze gezondheidszorg. Als we dát weten, kunnen we veel beter vaststellen waar er tekorten of net overschotten in het medisch aanbod zijn. Dat moet ons toelaten af te stappen van rigide en vaak niet eens objectieve verdeelsleutels. Ik denk dan aan de oude 43/57-verhouding tussen tickets voor huisartsen en specialisten: alsof dát altijd en overal, jaar na jaar, de ideale verhouding zou zijn om het wenselijke medisch aanbod te bereiken of te handhaven. Ik denk ook aan de nog altijd geldende 60/40-verdeling in quota voor Vlaanderen en Wallonië. Politiek is die verdeling correct, maar daarmee is ook alles gezegd.

Hoewel het in de huidige omstandigheden moeilijk is de argumentatie voor de voorgestelde maxima sluitend te onderbouwen, meen ik wel dat we kunnen instemmen met de voorgestelde jaarlijkse globale maxima tot en met 2018. Ik wil er trouwens op wijzen dat het

actuele probleem in de Franse Gemeenschap stilaan onder controle geraakt, door de wijze waarop daar sinds enkele jaren de doorstroming naar het tweede jaar van de opleiding wordt beperkt. Onze toelatingsproef vóór het eerste jaar bestaat weliswaar al veel langer dan de maatregelen van de Franse Gemeenschap, maar laat veel minder toe om daadwerkelijk te sturen op het contingent. De laatste jaren zien we het aantal deelnemers aan de toelatingsproef, het aantal geslaagden en het aantal starters in het eerste jaar echt boomen. Dat betekent dat we over een paar jaar aan de uitstroomkant ook plots met serieuze overschotten komen te zitten. Ik kan u desgewenst de prognoses wel bezorgen. We hebben dus een probleem aan twee kanten.

Van zodra een betere planning op basis van het kadaster dat toelaat, moeten de jaarlijkse maxima eigenlijk worden herzien – omhoog dan wel omlaag – en voor elk van de gemeenschappen afgestemd op de reële noden. Dat moet dus niet noodzakelijk volgens de klassieke 60/40-verhouding, die in deze eigenlijk weinig met de inhoud van de zaak te maken heeft. Zo moeten we inderdaad versneld een evenwicht bereiken in het aantal artsen per capita tussen elk van de deelstaten. Meer details vindt u in de uitgeschreven nota die de regering heeft goedgekeurd.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw zeer duidelijke antwoord namens de Vlaamse Regering. Ik onthoud dat er een probleem blijft bestaan en dat de discussie over contingentering niet is gesloten, ook niet na dit nieuwe KB. Het verwondert me niet. Het tegendeel zou me veeleer hebben verbaasd. Ik onderschrijf het belang dat de minister en daarmee de Vlaamse Regering hecht aan het tot stand komen van een goed, correct en duidelijk kadaster. Daarna moet inderdaad worden gekeken om de gehanteerde quota naar boven of beneden bij te stellen, tegemoetkomend aan de reële noden. Het zal niemand verrassen als ik zeg dat dit een heel moeilijke opgave zal worden en dat de discussie tussen de Vlaamse en federale overheid nog enige tijd zal aanslepen.

Het is belangrijk dat Vlaanderen de ingeslagen weg blijft bewandelen. We hebben een mooi beeld voor ogen met betrekking tot gezondheidszorg: we willen een systeem waarin de huisarts centraal staat. Ik hoor de bekommernis bij de minister ook dat het aantal huisartsen zeker naar omhoog moet worden getrokken. Er moet in dwingende mechanismen worden voorzien om dat desgevallend af te dwingen. Wie niet horen wil, moet voelen. Ik kan dat alleen maar onderschrijven en hopen dat dit op zo kort mogelijke termijn een positieve invloed heeft. Het is een discussie die niet is gesloten. Ik kijk uit naar de meer precieze details die ik in de standpuntnota van de Vlaamse Regering zal lezen en naar de verdere discussie en opvolging van dit dossier.

De voorzitter: Mevrouw Michiels heeft het woord.

Mevrouw An Michiels: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ook wij zullen het standpunt grondig doornemen. Dat zal vooral door de heer Tack gebeuren. Het lijkt me dat u – en bij uitbreiding de hele Vlaamse Regering – wat problemen hebt, niet alleen met dit KB maar ook met de houding van de federale minister, die gewoon akte neemt en daar verder geen gevolg aan geeft. Er komt zelfs geen antwoord. Kunnen er vanuit de Vlaamse Regering nog verdere stappen worden ondernomen of is de zaak hiermee voorlopig afgesloten?

Minister Frank Vandenbroucke: Neen, ik zal overleg plegen met mijn collega's. Het gaat overigens niet over de houding van één federale minister maar van de hele federale regering.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

BIJLAGE

Bijlage bij de vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de communicatie met de federale minister van Volksgezondheid over de planning van het medische aanbod

Standpunt van de Vlaamse Regering t.a.v. de planning medisch aanbod (contingentering), dd. 6 juni 2008

1. Planning van het medisch aanbod

1.1. Een systeem van contingentering, op basis van planning van het medisch aanbod, dient behouden te blijven,

1.2. De aanleg van een kadaster van medische beroepen met betere en meer geactualiseerde gegevens is een conditio sine qua non om in de toekomst accuraat te kunnen plannen. De ontwikkeling van het kadaster van medische beroepen, waarvan een eerste versie voor begin 2009 is aangekondigd (cf. federaal regeerakkoord), dient gerealiseerd te worden binnen de aangekondigde timing. Wij wensen eveneens een duidelijk zicht te krijgen op de verdere fasen in de ontwikkeling van dit kadaster, in functie van een concreet perspectief voor een verbeterde planning,

1.3. Gezien de onmiddellijke invloed van de door de federale overheid bepaalde contingentering op beleidsdomeinen waarvoor de Gemeenschappen bevoegd zijn, en waarbinnen zij ten opzichte van elkaar een verschillend beleid (met verschillende noden) kunnen voeren, dringt het sluiten van een samenwerkingsakkoord tussen de verschillende betrokken overheden over de planning van het medisch aanbod zich op. Met het sluiten van zo een akkoord zou overigens ook tegemoet worden gekomen aan het advies van de Raad van State bij het ontwerp van de sociale wet van 1996,

1.4. Planning van het medisch aanbod veronderstelt duidelijke keuzes rond patiëntenstromen, structuur, organisatie, taakverdeling, ... in de gezondheidszorg op (middel)lange termijn. Een geëxpliciteerde beleidsvisie op gezondheidszorg is noodzakelijk;

2. Vaststelling van de globale contingenten

2.1. Hoewel het in de huidige omstandigheden moeilijk is de argumentatie voor de voorgestelde maxima sluitend te onderbouwen (cf. 1.2.), kan ingestemd worden met de voorgestelde jaarlijkse globale maxima t.e.m. 2018,

2.2. Van zodra een betere planning op basis van het kadaster dat toelaat, dienen deze jaarlijkse maxima evenwel herzien te worden, omhoog dan wel omlaag,

2.3. In Hoofdstuk III, art. 5 van het ontwerp-KB, dan wel in Hoofdstuk V, art. 7, dienen bij de vrijstellingen van contingentering c.q. de plaatsvervangende kandidaten ook die kandidaten te worden toegevoegd die zich voor een opleiding van minstens 30 studiepunten in het Instituut voor Tropische Geneeskunde hebben ingeschreven;

3. Verdeling van de globale contingenten

Op de verdeling van de jaarlijkse globale maxima over de Vlaamse en de Franse Gemeenschap, volgens de klassieke 60/40-sleutel, dient een correctie te komen die leidt tot het versneld bereiken van een evenwicht in het aantal artsen per capita tussen elk van de deelstaten;

4. Minimale quota voor de huisartsen

4.1. Met het vaststellen van minimale quota voor de huisartsen kan volmondig ingestemd worden. Dat geldt ook voor het schrappen van quota voor elk van de specialismen (op de in het KB vermelde uitzonderingen na). De medische faculteiten (respectievelijk de Franstalige in gezamenlijk overleg en de Nederlandstalige in gezamenlijk overleg) dienen aan de Planningscommissie jaarlijks een gedocumenteerd en gemotiveerd rapport voor te leggen waarin de gemaakte keuzes worden verantwoord,

4.2. Om de beoogde doelstelling effectief te kunnen realiseren, is echter een meer sluitende regeling noodzakelijk:

4.2.1. de minimale aantallen dienen jaarlijks afgedwongen te worden, in plaats van een lissage tot 2018 toe te laten (art. 6, §2, punt 3°),

4.2.2. het KB dient een duidelijker en niet-vrijblijvend sanctiemechanisme in te schrijven indien deze minimale aantallen niet gehaald worden (art. 6, §1),

4.2.3. om ontsparingen uit te sluiten, dienen ook maximale aantallen ingeschreven te worden voor het geheel van bijzondere beroepstitels van geneesheer-specialist (behalve voor de uitzonderingen/ knelpuntspecialismen die in het KB vermeld worden),

4.3. Een significante toename van het aantal kandidaten dat gemotiveerd kiest voor het verwerven van de bijzondere beroepstitel van huisarts, is onlosmakelijk verbonden met de (her)waardering van het beroep. Naast de aanpassingen aan het KB zal de federale overheid nog sterker moeten inzetten op het vergroten van de aantrekkelijkheid van het beroep. Een spoedige regeling van het statuut van de HIBO's/HAIO's is daartoe een eerste noodzakelijke stap;

5. Responsabilisering van de actoren als garantie voor een correcte uitvoering en opvolging van de contingentering

5.1. De erkenning van de stagemeesters dient losgekoppeld te worden van de allocatie van stageplaatsen. De erkenning kan nog steeds voor meerdere jaren gelden; de allocatie van stageplaatsen dient jaarlijks vastgesteld te worden,

5.2. De FOD Volksgezondheid dient nauwlettender toe te zien op de correcte invulling van het aantal toegekende stageplannen (attesten). Een jaarlijkse "matching" van de gegevens van de universiteiten met deze van de FOD Volksgezondheid is noodzakelijk. Het resultaat daarvan wordt ter beschikking gesteld van de Planningscommissie en van de overheden die over de planning van het medisch aanbod een akkoord gesloten hebben (zie 1.3.),

5.3. Indien zij het maximale aantal hen toegekende stageplaatsen niet respecteren, zullen de universitaire ziekenhuizen daarvoor gesanctioneerd worden via het onderdeel B7 van het ziekenhuisbudget dat voorziet in een specifieke financiering voor de opdrachten van opleiding en toegepast onderzoek;

6. Afstemming van de selectiemechanismen tussen de Gemeenschappen

Het doorvoeren van fundamentele aanpassingen aan de toelatingsproef arts-tandarts zoals die in de Vlaamse Gemeenschap sinds het academiejaar 1997-98 wordt georganiseerd, kan pas in overweging genomen worden indien aan de overige punten in deze standpuntbepaling tegemoet gekomen kan worden;

7. Kinesitherapie

Er is nood aan verder overleg tussen de betrokken overheden over een verfijning van de maatregelen voor een beperking van het aanbod in de (door het RIZIV terugbetaalde) kinesitherapie, zoals bijvoorbeeld de toekenning van de niet-gebruikte of in onbruik geraakte RIZIV-nummers aan de kandidaten die bij de oorspronkelijke toekenning niet batig gerangschikt waren, of het toevoegen van deze nummers aan het contingent van een volgend jaar.

